

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/2/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015898965
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:9015898965.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Szaba, JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci proti obvinenému Ing. B. F. a spol. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“), na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2015 o dovolaní obvineného Ing. B. F., podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Ribára proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2014 sp. zn. 2 To 10/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. B. F. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej tiež krajský súd) zo 7. septembra 2012, sp. zn. 1T/46/2001, boli v bode I/ Q. Q. a Ing. B. F. uznaní za vinných z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že

v bode I.

obvinený Q. Q., majiteľ firmy P., W. firma V., so sídlom v O., P. X, uznal v roku 1994 neexistujúci záväzok v sume 500 000 000 Kčs, ktorý mal vzniknúť jeho firme k firme Y. F.; S.. XX/U., O. P., zastúpenej konateľkou Z. C. a obvinený Ing. B. F., spolumajiteľ firmy O. spol. s r.o. so sídlom O., P.. X uznal v roku 1993 neexistujúci záväzok v sume 100 000 000 Kčs, ktorý mal vzniknúť jeho firme k firme Y. F. P., zastúpenej prokuristom X. K., D. č. XX, V. a tieto začali uhrádzať formou clearingového zúčtovania v tzv. „starom bloku“ v pomere 1 Sk ku 1 Kč v roku 1993 a 1994 prostredníctvom účtu firmy Q. spol. s r.o. číslo XXXXXX-XXX/XXXX založeného v H. a Y. banke, a.s. O. a osobného účtu na meno Ing. B. F. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX založeného v I. O., a.s. B. K. X, O. dňa 8. decembra 1992 a osobného účtu na meno Q. Q., S. XXXX, V., číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX založený v I. O. a.s. O. dňa 9. februára 1994, na účet číslo XXXXX-XXX/XXXX firmy Y. F. P. založený v S. banke V. a účet číslo XXXXXX XXXX/XXXX neexistujúcej firmy H. I. spol. s r.o. V., B. č. X, založený v H. a

V. banke a.s. V., V. č. X na odcudžený občiansky preukaz na meno B. W., trvale bytom V., I. XXXX/X nasledovne : ÚHRADY ZO SLOVENSKEJ REPUBLIKY DO ČESKEJ REPUBLIKY VYKONANÉ OBVINENÝM ING. B. F.

Dátum príkazu Číslo účtu suma v Sk suma v euro celková škoda z danej platby pre SR
na úhradu v Sk v euro

22.4.1993	XXXXXX-XXX	120 000	Sk 3 983,27 €	29 933,85	Sk 993,62 €
30.4.1993	XXXXXX-XXX	900 000	Sk 29 874,53 €	223 765,17	Sk 7 427,64 €
04.05.1993	XXXXXX-XXX	200 000	Sk 6 638,78 €	49 643,54	Sk 1 647,86 €
30.05.1993	XXXXXX-XXX	800 000	Sk 26 555,14 €	192 320,46	Sk 6 383,87 €
14.07.1993	XXXXXX-XXX	880 000	Sk 29 210,65 €	206 635,48	Sk 6 859,04 €
11.08.1993	XXXXXXXXXXXX	980 000	Sk 32 530,04 €	227 337,23	Sk 7 546,21 €
23.08.1993	XXXXXXXXXXXX	1 050 000	Sk 34 853,61 €	239 056,97	Sk 7 935,24 €
17.09.1993	XXXXXXXXXXXX	7 940 000	Sk 263 559,72 €	1 787 742,75	Sk 59 342,19 €
28.09.1993	XXXXXXXXXXXX	5 700 000	Sk 189 205,34 €	1 277 085,66	Sk 42 391,48 €
06.10.1993	XXXXXXXXXXXX	3 300 000	Sk 109 539,93 €	729 886,34	Sk 24 227,79 €
14.10.1993	XXXXXXXXXXXX	6 000 000	Sk 199 163,51 €	1 322 258,55	Sk 43 890,94 €
25.10.1993	XXXXXXXXXXXX	6 000 000	Sk 199 163,51 €	1 315 648,21	Sk 43 671,52 €
05.11.1993	XXXXXXXXXXXX	7 400 000	Sk 245 635,00 €	1 599 729,64	Sk 53 101,30 €
24.11.1993	XXXXXXXXXXXX	1 630 000	Sk 54 106,09 €	349 283,72	Sk 11 594,10 €
24.11.1993	XXXXXXXXXXXX	5 620 000	Sk 186 549,82 €	1 222 777,89	Sk 40 588,79 €
02.12.1993	XXXXXXXXXXXX	7 780 000	Sk 258 248,69 €	1 643 932,76	Sk 54 568,57 €
13.12.1993	XXXXXXXXXXXX	8 200 000	Sk 272 190,13 €	1 723 723,10	Sk 57 217,12 €
05.01.1994	XXXXXXXXXXXX	4 900 000	Sk 162 650,20 €	1 009 473,03	Sk 33 508,37 €
14.01.1994	XXXXXXXXXXXX	4 000 000	Sk 132 775,68 €	820 499,03	Sk 27 235,58 €
18.01.1994	XXXXXXXXXXXX	3 700 000	Sk 122 817,50 €	757 497,81	Sk 25 144,32 €
01.02.1994	XXXXXXXXXXXX	5 800 000	Sk 192 524,73 €	1 168 730,71	Sk 38 794,75 €
03.02.1994	XXXXXXXXXXXX	2 600 000	Sk 86 304,19 €	523 401,43	Sk 17 373,74 €
14.02.1994	XXXXXXXXXXXX	8 100 000	Sk 268 870,74 €	1 621 817,98	Sk 53 834,49 €
29.03.1994	XXXXXXXXXXXX	2 500 000	Sk 82 984,80 €	484 282,36	Sk 16 075,23 €
29.03.1994	XXXXXXXXXXXX	5 000 000	Sk 165 969,59 €	968 564,72	Sk 32 150,46 €
18.04.1994	XXXXXXXXXXXX	1 800 000	Sk 59 749,05 €	341 996,37	Sk 11 352,20 €
SPOLU		102 900 000	Sk 3 415 654,25 €	21 837 024,76	Sk 724 856,43 €

ÚHRADY ZO SLOVENSKEJ REPUBLIKY DO ČESKEJ REPUBLIKY VYKONANÉ OBVINENÝM Q.
Q.

Dátum príkazu na úhradu Číslo účtu suma v Sk suma v euro celková škoda z danej platby pre SR
v Sk v euro

15.02.1994	XXXXXXXXXXXX	1 400 000	Sk 46 471,49 €	280 176,28	Sk 9 300,15 €
28.02.1994	XXXXXXXXXXXX	5 000 000	Sk 165 969,59 €	994 225,31	Sk 33 002,23 €
02.03.1994	XXXXXXXXXXXX	5 000 000	Sk 165 969,59 €	981 802,41	Sk 32 589,87 €
08.03.1994	XXXXXXXXXXXX	5 500 000	Sk 182 566,55 €	1 076 746,77	Sk 35 741,44 €
11.03.1994	XXXXXXXXXXXX	5 000 000	Sk 165 969,59 €	977 389,85	Sk 32 443,40 €
18.03.1994	XXXXXXXXXXXX	6 000 000	Sk 199 163,51 €	1 168 749,43	Sk 38 795,37 €
22.03.1994	XXXXXXXXXXXX	5 500 000	Sk 182 566,55 €	1 069 196,39	Sk 35 490,82 €
28.03.1994	XXXXXXXXXXXX	5 000 000	Sk 165 969,59 €	969 055,01	Sk 32 166,73 €
08.04.1994	XXXXXXXXXXXX	8 000 000	Sk 265 551,35 €	1 527 799,50	Sk 50 713,65 €
08.04.1994	XXXXXXXXXXXX	6 500 000	Sk 215 760,47 €	1 241 337,09	Sk 41 204,84 €
18.04.1994	XXXXXXXXXXXX	14 200 000	Sk 471 353,65 €	2 697 971,33	Sk 89 556,24 €
19.04.1994	XXXXXXXXXXXX	9 000 000	Sk 298 745,27 €	1 709 102,57	Sk 56 731,81 €
20.04.1994	XXXXXXXXXXXX	10 500 000	Sk 348 536,15 €	1 992 927,19	Sk 66 153,06 €

22.04.1994	XXXXXXXXXXXX	18 400 000	Sk 610 768,11 €	3 488 772,45	Sk 115 806,03 €
27.04.1994	XXXXXXXXXXXX	13 500 000	Sk 448 117,90 €	2 553 102,72	Sk 84 747,48 €
27.04.1994	XXXXXXXXXXXX	11 800 000	Sk 391 688,24 €	2 231 600,90	Sk 74 075,58 €
29.04.1994	XXXXXXXXXXXX	24 000 000	Sk 796 654,05 €	4 534 159,89	Sk 150 506,54 €
02.05.1994	XXXXXXXXXXXX	10 000 000	Sk 331 939,19 €	1 866 843,26	Sk 61 967,84 €
03.05.1994	XXXXXXXXXXXX	1 500 000	Sk 49 790,88 €	279 880,55	Sk 9 290,33 €
04.05.1994	XXXXXXXXXXXX	22 000 000	Sk 730 266,22 €	4 102 774,16	Sk 136 187,15 €
04.05.1994	XXXXXXXXXXXX	10 000 000	Sk 331 939,19 €	1 864 897,35	Sk 61 903,25 €
06.05.1994	XXXXXXXXXXXX	12 000 000	Sk 398 327,03 €	2 235 541,72	Sk 74 206,39 €
06.05.1994	XXXXXXXXXXXX	10 000 000	Sk 331 939,19 €	1 862 951,43	Sk 61 838,66 €
09.05.1994	XXXXXXXXXXXX	16 200 000	Sk 537 741,49 €	3 013 252,74	Sk 100 021,67 €
11.05.1994	XXXXXXXXXXXX	12 000 000	Sk 398 327,03 €	2 229 703,97	Sk 74 012,61 €
11.05.1994	XXXXXXXXXXXX	12 000 000	Sk 398 327,03 €	2 229 703,97	Sk 74 012,61 €
12.05.1994	XXXXXXXXXXXX	11 100 000	Sk 368 452,50 €	2 061 396,19	Sk 68 425,82 €
12.05.1994	XXXXXXXXXXXX	11 000 000	Sk 365 133,11 €	2 042 825,05	Sk 67 809,37 €
12.05.1994	XXXXXXXXXXXX	5 200 000	Sk 172 608,38 €	965 699,11	Sk 32 055,34 €
13.05.1994	XXXXXXXXXXXX	24 600 000	Sk 816 570,40 €	4 566 106,18	Sk 151 566,96 €
SPOLU 311 900 000			Sk 10 353 183,30 €	58 815 690,76	Sk 1 952 323,27 €

čím spôsobili Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky škodu obvinený Q. Q. v sume 58 815 690,76 Sk (1 952 323,27 €) a obvinený Ing. B. F. v sume 21 837 024,76 Sk (724 856,43 €).

Za to bol obvinenému Q. Q. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 39a ods. 3 Tr. zák., účinného v čase spáchania skutku zaradený do I. nápravnovýchovej skupiny.

Obvinenému Ing. B. F. bol podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku bol pre výkon tohto trestu zaradený do I. nápravnovýchovej skupiny.

Krajský súd zároveň podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zaviazal obvineného Q. Q. nahradiť Ministerstvu financií Slovenskej republiky spôsobenú škodu vo výške 1 952 323,27 € a Ing. B. F. vo výške 724 856,43 €, každému s úrokom z omeškania vo výške 19,50% od 19. decembra 1995 do zaplatenia.

Proti tomuto rozsudku zahlásili do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď odvolanie obvinení Q. Q. a Ing. B. F.. Prokurátor sa na hlavnom pojednávaní k možnosti využitia odvolania nevyjadril, avšak v zákonnej lehote bolo súdu doručené jeho písomne odvolanie podané v neprospech obvinených, v ktorom namietal u oboch obvinených absenciu výroku o treste prepadnutia vecí vo vzťahu ku všetkým zaisteným peniazom, ktoré obžaloba považovala za výťažok z ich trestnej činnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 22. októbra 2013 trestnú vec obvineného Ing. B. F. uznesením podľa § 23 ods. 1 Tr. por. vylúčil na samostatné konanie a následne o odvolaní obvineného Q. Q. rozsudkom sp. zn. 2 To 10/2013 rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinnom do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a sám obvinenému Q. Q. uložil podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol roka a pre jeho výkon ho zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. nápravnovýchovej skupiny. Odvolanie krajského prokurátora podané vo vzťahu k obvinenému Q. Q. podľa § 256 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

O odvolaniach obvineného Ing. B. F. a krajského prokurátora rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 25. februára 2014 rozsudkom pod sp. zn. 2 To 10/2013 tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste u obv. Ing. B. F. a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému Ing. B. F. trest odňatia slobody vo výmere 4 a pol (štyri a pol) roka, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do I.(prvej) nápravno-výchovnej skupiny. Odvolanie krajského prokurátora podané v neprospech obvineného podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 25. februára 2014, kedy vo veci rozhodol najvyšší súd, pričom obv. Ing. B. F. uložený trest vykonáva v Ústave na výkon trestu Hrnčiarovce nad Parnou.

Odpis druhostupňového rozhodnutia obv. Ing. B. F. prevzal 5.mája 2014, jeho obhajca prevzal rozhodnutie 16.apríla 2014. Rozhodnutie bolo doručené aj ostatným stranám trestného konania.

Krajský súd v Bratislave dňa 27. marca 2015 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného Ing. B. F., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Martina Ribára. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 20. januára 2015 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a smeruje proti vyššie citovanému rozsudku súdu druhého stupňa.

V dovolaní argumentoval tým, že súd rozhodol o jeho odvolaní na verejnom zasadnutí 25. februára 2014 v jeho neprítomnosti, hoci neboli splnené zákonné podmienky na konanie v jeho neprítomnosti. Poukázal na skutočnosť, že doporučená zásielka obsahujúca predvolanie na verejné zasadnutie bola prevzatá v rámci 18-dňovej úložnej doby až 27. februára 2014. Zásielku prevzal jeho brat na základe udeleného splnomocnenia, pretože zdravotný stav mu neumožňoval prevziať si zásielku osobne. Nepožiadaval a nesúhlasil, aby sa predmetné verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Vyjadril presvedčenie, že k doručeniu zásielky s predvolaním nemohlo v tomto prípade nastať fikciou doručenia v zmysle ust. § 63 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, lebo tomu bráni ods. 3 písm. a) citovaného ustanovenia, podľa ktorého doručovanú zásielku nemožno uložiť, ak sa doručuje obvinenému predvolanie na verejné zasadnutie. Zdôraznil, že proti nemu bolo vedené trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s trestnou sadzbou odňatia slobody 5 až 12 rokov. V zmysle ust. § 202 ods. 3 Tr. por. bolo v takom prípade vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti vylúčené, pričom rovnaký záver podľa obvineného platí aj pre vykonanie verejného zasadnutia, lebo podľa ust. § 238 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa na verejnosť, konanie, začiatok a odročenie verejného zasadnutia použijú primerane ustanovenia o hlavnom pojednávaní.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 10/2013 zo dňa 25. februára 2014 v nadväznosti na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1T/ 46/2001 zo dňa 7.septembra 2012 bol porušený zákon podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm.d) Tr. por. v neprospech obvineného Ing. B. F., aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. mu prikázal vec v potrebnom rozsahu znova prerokovať a rozhodnúť. Zároveň obvinený Ing. B. F. navrhol, aby mu bol v zmysle ust. § 380 ods. 4 Tr. por. prerušený výkon trestu odňatia slobody.

Predsedníčka senátu v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní dotknuté s tým, že sa môžu k dovolaniu obvineného vyjadriť. Uvedenú možnosť využil prokurátor podaním došlým na súd prvého stupňa 4. februára 2015.

Vo vyjadrení (č.l. 2129 - 2130) zdôraznil, že pri posudzovaní otázky, účasť akých osôb je na verejnom zasadnutí nevyhnutá, nemožno vychádzať zo všeobecného odkazu o primeranom subsidiárnom použití

ustanovení upravujúcich hlavné pojednávanie na priebeh verejného zasadnutia, nakoľko Trestný poriadok účasť strán konania a ďalších osôb upravuje samostatne pre hlavné pojednávanie (§ 202) a samostatne pre verejné zasadnutie (§231, § 234, § 263). Špeciálna úprava tejto otázky ohľadne verejného zasadnutia potom podľa všeobecných zásad vylučuje súčasné uplatnenie všeobecnej úpravy platnej pre hlavné pojednávanie.

Rovnako dôležitou je skutočnosť, že zákon č. 141/1961 Zb. v znení účinnom k 31.12.2005 (Trestný poriadok), v režime ktorého bolo vedené súdne konanie, vyslovne záväzne nestanovuje okruh účastníkov verejného zasadnutia o odvolaní, čo sa vzťahuje aj na obžalovaného, okrem prípadu ak je vo väzbe či výkone trestu odňatia slobody. Samotný súd tak určuje, koho účasť na verejnom zasadnutí je popri členoch senátu, zapisovateľa a prokurátora nevyhnutná a tieto osoby predvoláva, pričom ďalšie osoby iba upovedomuje o termíne konania zasadnutia. Účasť obžalovaného je povinná, ak je vo väzbe, výkone trestu odňatia slobody a výslovne nevyhlási, že žiada, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

V posudzovanom prípade súd obvineného iba upovedomil o termíne zasadnutia, z čoho a contrario vyplýva, že jeho účasť nepovažoval za nevyhnutnú. Verejné zasadnutie o odvolaní následne súd uskutočnil v neprítomnosti obvineného, pričom vo svojom rozhodnutí sa tiež podrobne a precízne zaoberal vysvetlením svojho postupu a jeho súladnosti s Trestným poriadkom s osobitným dôrazom na naplnenie predpokladov na vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Podľa názoru prokurátora nemožno pochybovať, že zásielka s upovedomením o termíne zasadnutia bola doručená obvinenému na základe fikcie doručenia po uplynutí úložnej doby. Fikciu doručenia zásielky zákon viaže na právnu skutočnosť spočívajúcu v tom, že adresát si zásielku nevyzdvihne do troch dní od jej uloženia. V takomto prípade sa považuje posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Na tom nič nemení ani skutočnosť, ak po tom, ako nastala fikcia doručenia, dôjde zo strany adresáta alebo ním splnomocnenej osoby k reálnemu prevzatí zásielky.

Nakoľko súd zasielal obvinenému iba upovedomenie o termíne, nie predvolanie na termín verejného zasadnutia, ust. § 63 ods. 3 Tr. por. na tento prípad nemožno vzťahovať, tzv. náhradné doručenie uložením zásielky nebolo vylúčené a uplynutím zákonom stanovenej doby po jej uložení nastala fikcia doručenia. Upovedomenie o termíne verejného zasadnutia tak bolo obvinenému riadne doručené a aj pri jeho neúčasti na ňom boli splnené podmienky na jeho uskutočnenie.

So zreteľom na vyššie uvedené označil prokurátor dovolanie obvineného Ing. B. F. za zjavne nedôvodné a navrhol ho zamietnuť.

K obsahu dovolania sa písomne vyjadril i spoluobvinený Q. Q. podaním došlým na súd prvého stupňa 17. februára 2015 (č.l. 2135) v tom zmysle, že dovolanie považuje za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie

rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej trestnej veci obvinený Ing. B. F. uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku k tejto okolnosti argumentoval tým, že „podané odvolania (obvineného Ing. F. a krajského prokurátora) prerokoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obvineného konštatujúc, že na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky uvádzané v §§ 233 ods. 1, 263 ods. 4 a § 63 ods. 2, ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného nie je možné konať (s výnimkou, ak obžalovaný s konaním v jeho neprítomnosti súhlasí) iba vtedy, ak je vo výkone trestu alebo vo väzbe, čo v prejednávacom prípade nebolo. Zároveň obžalovaného riadne a včas upovedomil (tzn., že podľa § 233 ods. 1 Tr. por. jeho účasť na verejnom zasadnutí nepokladal za nevyhnutnú).

Ing. B. F. si však upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré mu bolo doručované na všetky súdu známe adresy prostredníctvom Slovenskej pošty, ale aj prostredníctvom Policajného zboru Slovenskej republiky nevyzdvihol v odbernej lehote (§ 63 ods. 2, ods. 3 Tr. por.), a preto jej márnym uplynutím bola zo zákona zásielka považovaná za doručeníu.

Na splnení vyššie uvedených zákonných ustanovení pre konanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu v neprítomnosti potom nemohlo mať už žiadny vplyv ani prehlásenie obhajcu Ing. B. F., že sa s obžalovaným pred termínom verejného zasadnutia spojil, pričom tento mu uviedol, že je chorý a žiadal obhajcu, aby sa konania nezúčastnil. Na ďalšie telefonáty obhajcu už nereagoval a tak nemohli byť a ani neboli súdu predložené v čase konania verejného zasadnutia žiadne relevantné podklady, ktoré by preukazovali, či obžalovaný je skutočne nemocný resp. práceneschopný a v prípade, že áno, či vôbec jeho choroba by mu bránila v účasti na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu.

Z histórie verejných zasadnutí vytyčovaných v tejto veci odvolacím súdom je skôr zrejmé, že obžalovaný vôľu zúčastniť sa osobne na prerokovaní jeho veci pred najvyšším súdom len deklaroval, ale v praktickej rovine využíval všetky možnosti, ako úkony najvyššieho súdu zmariť. Signifikantné v tomto smere sú dôkazy založené v spise t.j., že po vytyčení každého termínu verejného zasadnutia odvolacím súdom (celkom od júla 2013 do februára 2014 v 6-tich prípadoch, z čoho 1 mesiac odvolací súd nemohol pojednávať v dôsledku uplatnenej námietky zaujatosti senátu obžalovaným 11. novembra 2013, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté 18. decembra 2013) obžalovaný vždy ochorel, pričom napr. bol aj hospitalizovaný, a to zásadne vždy len na čas, kedy sa konalo verejné zasadnutie súdu, pričom do nemocnice nastúpil deň pred konaním verejného zasadnutia a dokonca poobede v deň konania verejného zasadnutia bol z hospitalizácie prepustený.

Rovnako pozornosť si zaslúži aj skutočnosť, že obžalovaný neustále uvádzal ako adresu trvalého pobytu O. ul. XX v O., hoci tam nebýval ani sa tam nezdržiaval. Najvyššiemu súdu až za pomoci Policajného zboru Slovenskej republiky sa podarilo zistiť, že sa zdržiaval na ul. E. XX, O., kde sa však tiež zatajoval a nepreberal zásielky.

Trestný poriadok vo svojich ustanoveniach (v súlade medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky,

Listinou ľudských práv a slobôd a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva) konkretizuje právo obžalovaného na obhajobu, medzi ktoré patrí bezpochyby aj umožnenie jeho osobnej prítomnosti a obhajoby pred súdom.

Na druhej strane Trestný poriadok konkretizuje aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia potrestaní (§ 1 ods. 1), pričom sú povinné prejednávať veci čo najrýchlejšie (§ 2 ods. 4 Tr. por.).

Uvedené práva a povinnosti sú takto navzájom súvzťažné a porušenie jedného práva spôsobuje automaticky porušenie práva iného.

Z toho je logicky možné dovodiť, že obidve práva (a zároveň povinnosti) subjektov trestného konania majú svoj zmysel len a len vtedy keď sú vo vzájomnej rovnováhe, t. j. v prípade obžalovaného len vtedy, ak jeho úmysel zúčastniť sa verejného zasadnutia a osobne pred odvolacím súdom realizovať svoje obhajovacie práva je myslené vážne a nie je len v deklaratórnej polohe.

Pokiaľ je však na základe evidentných, získaných skutočností dostatočne preukázané, že obžalovaný koná tak, aby vedome využíval právo dané mu inak zákonom v jeho prospech na marenie úkonov trestného konania a zasahuje tak masívne a rušivo do práva iného subjektu trestného konania, bolo by zrejme proti zmyslu zákona a elementárnej spravodlivosti, aby v takomto konaní mohol pokračovať zneužívajúc tak svoje právo, na marenie trestného konania a jeho predlžovanie, čím spôsobuje ujmu na právach iných subjektov zúčastnených na trestnom konaní a koniec koncov aj sebe samému.

V takomto prípade teda, keď z reálneho konania a úmyslu obžalovaného vyplýva, že sa osobne nemieni zúčastniť verejného zasadnutia o jeho odvolaní a realizovať tak svoje právo, ale naopak má záujem verejné zasadnutie mariť, je treba považovať za plne odôvodnené rozhodnutie súdu vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, čo napokon je aj vyjadrením skutočnej vôle obžalovaného.

Z vyššie uvedeného je evidentné, že odvolací súd otázke vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného Ing. B. F. venoval náležitú pozornosť a svoje rozhodnutie v tomto smere precízne zdôvodnil.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že po predložení veci 5. februára 2013 Krajským súdom v Bratislave na rozhodnutie o odvolaniach obvinených a prokurátora bol odvolacím súdom určený termín verejného zasadnutia na 23. júla 2013. Podľa úpravy predsedu senátu odvolacieho súdu (na č. l. 1586) bol obvinený Ing. B. F. o termíne verejného zasadnutia upovedomený.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bola 19. júla 2013 doručená žiadosť obvineného Ing. B. F. (č. l. 1641) o ospravedlnenie neúčasti a odročenie verejného zasadnutia. V žiadosti uviedol, že je práceneschopný a priložil lekárske potvrdenie vystavené 18. júla 2013 všeobecnou lekárkou pre dospelých MUDr. Q. E., MPH, z ktorého vyplývalo, že menovaný bol 7. júla 2013 opakovane vyšetrený na internom oddelení pre gastroenteritídu a zdravotný stav mu nedovoľoval zúčastniť sa verejného zasadnutia 23. júla 2013.

Predseda senátu z toho dôvodu opatrením zrušil termín verejného zasadnutia a určil nový termín na 17. septembra 2013, o ktorom obvineného Ing. B. F. znovu upovedomil.

Dňa 9. septembra 2013 bola odvolaciemu súdu doručená ďalšia žiadosť obvineného Ing. B. F. (č. l. 1719) o ospravedlnenie neúčasti z dôvodu závažného infekčného ochorenia s tým, že žiada, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho prítomnosti. K žiadosti pripojil lekársku správu zo 6. septembra 2013 vystavenú všeobecnou lekárkou pre dospelých MUDr. A. B., z ktorej vyplývalo, že menovaný bol 22. augusta 2013 vyšetrený odborným lekárom Kliniky infekčnej a geografickej medicíny LFUK v O., bola mu nasadená antibiotická liečba a doporučené kontrolné odborné vyšetrenie realizovať cca po troch týždňoch od doužívania liečby. Vzhľadom na potrahovalý priebeh pretrvávania závažného ochorenia mu jeho zdravotný stav neumožňoval účasť na konaniach súdu a zúčastniť sa verejného zasadnutia 17.

septembra 2013.

Predseda senátu z toho dôvodu opätovne termín verejného zasadnutia opatrením zrušil a určil nový termín na 22. októbra 2013, o ktorom obvineného Ing. B. F. upovedomil.

Dňa 21. októbra 2013 bola odvolaciemu súdu doručená ďalšia žiadosť obvineného Ing. B. F. (č. l. 1733) o ospravedlnenie neúčasti z dôvodu ochorenia a hospitalizácie v Univerzitnej nemocnici akad. L. Dérera v Bratislave s tým, že lekársku správu doloží do troch dní. Zároveň požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho prítomnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 22. októbra 2013 trestnú vec obvineného Ing. B. F. uznesením podľa § 23 ods. 1 Tr. por. vylúčil na samostatné konanie. O odvolaniach spoluobvineného Q. Q. a prokurátora krajskej prokuratúry rozhodol na tomto verejnom zasadnutí spôsobom vyššie opísaným.

Predseda senátu následne už v samostatne vedenej trestnej veci obvineného Ing. B. F. určil ďalší termín verejného zasadnutia na 12. novembra 2013. Z dôvodu absencie doručenky o upovedomení obvineného Ing. B. F., ako aj ním medzičasom vznesenú námietku zaujatosti voči členom senátu, predseda senátu určený termín verejného zasadnutia opäť zrušil.

Zo spisového materiálu taktiež vyplýva, že upovedomenie o verejnom zasadnutí 12. novembra 2013 bolo obvinenému Ing. B. F. doručované nielen poštou, ale aj prostredníctvom Obvodného oddelenia PZ Bratislava III, ktoré predseda senátu požiadal v tomto smere o súčinnosť. Zo správy riaditeľa tohto obvodného oddelenia vyplynulo, že obvinený Ing. B. F. sa zdržiaval na E. ulici XX, kde žil s dcérou, pričom z viacnásobných pokusov o doručenie predmetného upovedomenia bolo zrejmé, že sa dotýčny pred políciou zatajoval a robil úmyselné obštrukcie pri doručovaní zásielky.

Predseda senátu následne v trestnej veci obvineného Ing. B. F. určil ďalší termín verejného zasadnutia na 4. februára 2014. V ten istý deň o 8,15 hod. bola odvolaciemu súdu doručená žiadosť obvineného Ing. B. F. (č. l. 1733) o ospravedlnenie neúčasti z dôvodu ochorenia a hospitalizácie v Univerzitnej nemocnici akad. L. Dérera v Bratislave s tým, že lekársku správu doloží po vystavení ošetrovateľom. Zároveň požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho prítomnosti.

Z neskôr doručenej prepúšťacej správy vystavenej zástupcom prednostu kliniky MUDr. U. O. vyplynulo, že obvinený Ing. B. F. bol hospitalizovaný na Urologickej klinike LF UK a UNB Nemocnici akad. L. Dérera v Bratislave v čase od 2. februára 2014 od 11:34 hod. do 5. februára 2014 do 11.00 hod.

Upovedomenie o vyššie uvedenom termíne verejného zasadnutia bolo obvinenému Ing. B. F. doručované poštou a súčasne opäť aj prostredníctvom príslušného obvodného oddelenia Policajného zboru SR. Zásielku sa prostredníctvom Policajného zboru SR síce doručiť nepodarilo, no zásielku doručovanú obvinenému poštou prevzal 3. februára 2014 splnomocnenec.

Na základe dopytu predsedu senátu Slovenská pošta, a.s. súdu oznámila, že obvinený Ing. B. F. splnomocnil 31. januára 2014 na preberanie jemu adresovaných zásielok splnomocnenca V. F..

V poradí posledný termín verejného zasadnutia určil predseda senátu na 25. februára 2014. O termíne bol obvinený Ing. B. F. na základe pokynu predsedu senátu upovedomovaný poštou (na obe známe adresy) a súčasne aj prostredníctvom Policajného zboru SR. Zásielku sa prostredníctvom Policajného zboru SR doručiť síce nepodarilo, avšak z priloženej policajnej správy o šetrení v mieste bydliska vyplynulo, že obvinený Ing. B. F. sa na adrese E. XX v O. v čase doručovania zdržoval.

Zásielky s upovedomením o termíne verejného zasadnutia doručované obvinenému Ing. B. F. poštou na známe adresy v Bratislave - E. XX a O. XX - boli obe po neúspešnom pokuse o doručenie 7. februára

2014 s výzvou o opakované doručenie dňa 10. februára 2014 uložené na pošte.

Zo spisu dovolací súd ďalej zistil, že sa k účasti obvineného na verejnom zasadnutí konanom 25. februára 2014 vyjadril jeho obhajca JUDr. Peter Váčok, ktorý na otázku predsedu senátu uviedol, že pred verejným zasadnutím nebol v osobnom kontakte s obvineným Ing. B. F., ale že obvinený 24. februára 2014 volal do jeho advokátskej kancelárie, že je práceneschopný, že sa nezúčastní verejného zasadnutia a žiada, aby sa ho nezúčastnil ani jeho obhajca.

Následne predseda senátu bez prerušenia verejného zasadnutia po tichej porade senátu vyhlásil uznesenie, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obvineného Ing. B. F., u ktorého platí fikcia doručenia podľa § 63 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006, a tiež v neprítomnosti poškodenej strany.

Dňa 3. marca 2014 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie obvineného Ing. B. F. (č. l. 1830) označené ako „Ospravedlnenie“, v ktorom uviedol, že 28. februára 2014 mu bolo v riadnom doručovacom termíne 18 dní doručené upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré bolo stanovené na 25. februára 2014, že zásielka bola prevzatá 27. februára 2014 na pošte v Bratislave jeho bratom V. F. prostredníctvom splnomocnenia, pretože jemu zdravotný stav neumožňoval prevziať doporučenú zásielku osobne. Ďalej uviedol, že žiada ospravedlniť neúčast na verejnom zasadnutí z dôvodu doručenia upovedomenia po termíne jeho konania a pre následky svojho ochorenia. Zároveň opätovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho prítomnosti.

K podaniu pripojil lekársku správu vystavenú 26. februára 2014 MUDr. Q. F., z ktorej vyplynulo, že obvinený Ing. B. F. navštívil v uvedený deň v čase o 13:47 hod. ich urologickú ambulanciu pre ťažkosti s močením. Lekár konštatoval akútnu prostatitídu a odporučil mu pokoj na lôžku.

Úlohou dovolacieho súdu bolo posúdiť, či skôr popísaným konaním pred odvolacím súdom a následným prerokovaním veci odvolacím súdom na verejnom zasadnutí bez prítomnosti obvineného, došlo k porušeniu jeho ústavne garantovaného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti v zmysle čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Právo obvineného osobne sa zúčastniť konania pred súdom je totiž v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva považované za základný prvok práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Keďže účelom práva obvineného na prerokovanie veci v jeho prítomnosti je zaistiť mu reálnu možnosť vyjadriť sa pred súdom k tomu, čo mu je kladené obžalobou za vinu a k dôkazom, na ktorých je založená obžaloba, je logické, že Trestný poriadok, ktorý uvedené ústavne právo obvineného bližšie rozvádza, upravuje odlišné požiadavky na prítomnosť obvineného, resp. stanovuje odlišné podmienky, za ktorých možno vykonať v neprítomnosti obvineného hlavné pojednávanie a podmienky, za ktorých možno takto konať na verejnom zasadnutí.

Prítomnosť obvineného na hlavnom pojednávaní, ktoré je ťažiskom a vyvrcholením procesu dokazovania je pravidlom, preto vykonať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného, bolo možné len výnimočne (viď ust. § 202 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006, podľa ktorého sa v predmetnej veci v základnom konaní postupovalo a tiež analogickú úpravu v § 252 teraz účinného Trestného poriadku). Na druhej strane zákonné podmienky podľa Trestného poriadku aplikovaného v posudzovanej veci odvolacím súdom pre vykonanie verejného zasadnutia tak rigorózne vymedzené neboli.

To je zrejmé už z § 238 Tr. por. o použití ustanovení o hlavnom pojednávaní podľa ktorého na verejnosť, konanie a odročenie verejného zasadnutia sa použijú primerane ustanovenia o hlavnom pojednávaní. Z citovaného ustanovenia teda nevyplýva, že by sa ustanovenia o hlavnom pojednávaní mali primerane použiť aj na prítomnosť na verejnom zasadnutí, na ktorú skutočnosť správne poukázal aj

prokurátor vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

Trestný poriadok účinný do 1. januára 2006 otázku prítomnosti na verejnom zasadnutí upravoval v ust. § 234. Podľa jeho odseku 1, sa verejné zasadnutie koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa a podľa odseku 2, ak neustanovuje zákon niečo iné, nie je účasť prokurátora a obhajcu na verejnom zasadnutí nevyhnutná. „Niečo iné“ zákon (Trestný poriadok) ustanovuje napr. v § 263 ods. 2 (povinná účasť prokurátora na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní) a v § 263 ods. 3 Tr. por. (na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní musí mať obžalovaný obhajcu vo všetkých prípadoch, v ktorých ho musí mať na hlavnom pojednávaní).

Všeobecné ustanovenie § 234 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 teda prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí neupravovalo. Nevyhnutnosť účasti obhajcu obvineného je zrejmá z úpravy uvedenej v § 263 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podľa ktorej na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní musí mať obžalovaný obhajcu vo všetkých prípadoch, v ktorých ho musí mať na hlavnom pojednávaní. Keďže sa konalo o trestnom čine, na ktorý zákon ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšovala päť rokov, musel mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní (§ 36 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Ust. § 233 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 rozlišovalo medzi predvolaním a upovedomením o verejnom zasadnutí. Podľa tohto ustanovenia predseda senátu predvolá na verejné zasadnutie osoby, ktorých osobná účasť je na ňom nevyhnutná. O verejnom zasadnutí upovedomí prokurátora, ako aj osobu, ktorá svojím návrhom dala na verejné zasadnutie podnet, a osobu, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím, ak tieto osoby neboli na verejné zasadnutie predvolané; upovedomí tiež obhajcu, prípadne splnomocnenca a zákonného zástupcu týchto osôb. K predvolaniu alebo upovedomeniu pripojí odpis návrhu, ktorým bol na verejné zasadnutie daný podnet.

Obvineného na verejné zasadnutie spravidla predvoláva vtedy, keď považuje za nevyhnutné ho vypočuť, vyzvať k vyjadreniu k dôkazu vykonanému na tomto verejnom zasadnutí, alebo ho požiadať o bližšie vysvetlenie jeho odvolania. V ostatných prípadoch, keď osobná účasť obvineného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nie je nevyhnutná, obvinený sa o verejnom zasadnutí len upovedomí a to ako osoba, ktorá svojím návrhom dala na verejné zasadnutie podnet, resp. ako osoba, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím.

Procesné dôsledky rozlišovania medzi predvolaním obvineného na verejné zasadnutie a jeho upovedomením o tomto úkone sa prejavovali okrem iného aj v rozličnom spôsobe doručovania zásielok obsahujúcich tieto druhy písomností.

Podľa § 63 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 do vlastných rúk sa doručovalo

a) obvinenému obžaloba a predvolanie, b) osobám oprávneným podať proti rozhodnutiu opravný prostriedok odpis tohto rozhodnutia, c) iná písomnosť, ak to predseda senátu, prokurátor, vyšetrovateľ alebo policajný orgán z dôležitých dôvodov nariadi.

Z vyššie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že predvolanie na hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie musel súd obvinenému doručovať vždy do vlastných rúk, avšak upovedomenie o verejnom zasadnutí doručoval obvinenému do vlastných rúk len vtedy, ak to predseda senátu z dôležitých dôvodov nariadil.

Ďalší z pohľadu podaného dovolania podstatný rozdiel spočíval v možnosti aplikovať pri doručovaní zásielky do vlastných rúk tzv. fikciu doručenia upravenú v § 63 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

Podľa § 63 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, ak nebol adresát zásielky, ktorú treba doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje, a adresát sa vhodným spôsobom vyzrozumie, kde a kedy si ju môže vyzdvihnúť. Ak si

adresát zásielku nevyzdvihne do troch dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 63 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 doručovanú zásielku podľa odseku 2 nemožno uložiť, ak sa doručuje

a/ obvinenému predvolanie na hlavné pojednávanie alebo na verejné zasadnutie, obžaloba, trestný rozkaz alebo rozsudok, proti ktorému môže podať odvolanie,

b/ iná písomnosť, ak to predseda senátu, prokurátor alebo vyšetrovateľ z dôležitých dôvodov nariadi.

Podľa § 63 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ak je uloženie doručovanej zásielky vylúčené, musí to odosielateľ na zásielke nápadne vyznačiť.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že pri doručovaní do vlastných rúk nebolo možné zásielku s predvolaním na hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie doručiť prostredníctvom spomínanej fikcie. Naproti tomu zásielku s upovedomením o verejnom zasadnutí bolo možné spravidla vždy doručiť prostredníctvom fikcie doručenia. Výnimku z tohto pravidla by predstavovala situácia predvídaná ust. § 63 ods. 3 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, kedy by predseda senátu z dôležitých dôvodov nariadil, že doručovanú zásielku s upovedomením o verejnom zasadnutí nie je možné uložiť, ktorú skutočnosť by musel súd ako odosielateľ na zásielke nápadne vyznačiť. O taký prípad ale v posudzovanej veci nešlo.

Z obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že obvineného Ing. B. F. odvolací súd o termíne konania verejného zasadnutia zakaždým len upovedomoval ako osobu, ktorá svojim návrhom dala na verejné zasadnutie podnet. Tým dával odvolací súd obvinenému opakovane jasne najavo, že nepovažuje jeho účasť na verejnom zasadnutí za nutnú. V takomto prípade bolo vecou obvineného, ktorý na svojej osobnej účasti na verejnom zasadnutí trval, aby svoju neprítomnosť včas a riadne ospravedlnil a požiadal o odročenie, ak mal na to objektívne dôvody. Tento postup obvinený napokon v priebehu konania aj viac krát realizoval, z čoho možno usudzovať, že si bol svojej povinnosti veľmi dobre vedomý.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí vyplýva aj ďalšia z pohľadu podaného dovolania relevantná skutočnosť a síce, že odvolací súd na verejnom zasadnutí nevykonával žiadne dokazovanie. V takom prípade osobná účasť obvineného na tomto úkone súdu aj podľa názoru dovolacieho súdu nebola nevyhnutná, teda predseda senátu odvolacieho súdu zvolil správny spôsob vyrozumenia obvineného o tomto úkone vo forme upovedomenia.

Na základe zhora rozvedených skutočností sa preto dovolací súd plne stotožnil so závermi odvolacieho súdu, že zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia 25. februára 2014 (na ktorom sa rozhodovalo o odvolaniach proti prvostupňovému rozsudku) v neprítomnosti obvineného Ing. B. F. boli preukázateľne splnené, keď

- obvinený bol o termíne konania verejného zasadnutia riadne upovedomený, lebo zásielka s upovedomením po opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie bola uložená na pošte podľa ust. § 63 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 s účinkami doručenia ku dňu 13. februára 2014 (tzv. fikcia doručenia),
- obvinený bol o termíne konania verejného zasadnutia upovedomený včas v zmysle § 233 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, keďže u neho bola zachovaná aspoň päťdňová lehota na prípravu,
- obvinený svoju neúčasť ku dňu konania verejného zasadnutia riadne a včas neospravedlnil dôležitými dôvodmi a nepožiadal o jeho odročenie a
- verejné zasadnutie bolo vykonané za účasti jeho obhajcu JUDr. Petra Váčoka v zmysle ust. § 263 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

V tomto smere bolo podstatné aj vyjadrenie obhajcu JUDr. Petra Váčoka zaznamenané v zápisnici o verejnom zasadnutí, že jeho klient Ing. B. F. deň pred konaním verejného zasadnutia (t. j. 24. februára 2014) telefonicky kontaktoval advokátsku kanceláriu JUDr. Petra Váčoka, kde sekretárke oznámil, že sa

verejného zasadnutia 25. februára 2014 z dôvodu práceneschopnosti nezúčastní a žiadal, aby sa ho nezúčastnil ani jeho obhajca.

Evidentne tak obvinený Ing. B. F. mal reálnu vedomosť o termíne konania verejného zasadnutia, aj keď o ňom bol upovedomený „len“ prostredníctvom tzv. fikcie doručenia. Napriek tejto vedomosti odvolaciemu súdu riadne a včas neoznámil, že sa verejného zasadnutia nezúčastní a nepožiadil o jeho odročenie.

K podaniu z 28. februára 2014, doručenému odvolaciemu súdu 3. marca 2014, v ktorom obvinený ospravedlňoval svoju neúčasť na predmetnom verejnom zasadnutí, ktoré podanie odvolaciemu súdu v čase konania verejného zasadnutia nebolo známe, dovolací súd na okraj poznamenáva, že obvinený uvedeným podaním ani dodatočne nepreukázal existenciu dôležitých objektívnych prekážok, ktoré by mu bránili v účasti na verejnom zasadnutí konanom 25. februára 2014 o 10:30 hod., lebo z pripojenej lekárskej správy je zrejmé, že navštívil urologickú ambulanciu až deň po konaní verejného zasadnutia, t. j. 26. februára 2014 v čase okolo 13:47 hod.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vychádzajúc z týchto skutočností, ustálenej rozhodovacej praxe a prezentovaných úvah dovolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že v posudzovanej trestnej veci nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., preto s použitím citovaného § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. B. F. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Podaním doručeným dovolaciemu súdu 9. apríla 2015 obvinený Ing. B. F. navrhol prerušiť nariadený výkon trestu odňatia slobody až do rozhodnutia o podanom dovolaní.

Podľa § 380 ods. 4 Tr. por. minister spravodlivosti alebo generálny prokurátor môže výkon rozhodnutia, proti ktorému podal dovolanie, odložiť alebo prerušiť až do rozhodnutia. Po podaní dovolania môže tak urobiť aj dovolací súd.

Vzhľadom na závery o zrejmom nenaplnení uplatneného dovolacieho dôvodu neboli dané zákonné dôvody na rozhodnutie o prerušení výkonu trestu tak, ako to navrhoval obvinený Ing. B. F.; osobitné rozhodnutie o tejto otázke sa nevydáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.